

voordat ze de roetveeg-variant werden. De dwaas kwam dichterbij en ging bij ons staan, al molenwiekend met z'n rechterarm. Met z'n linkerhand wees hij onze richting op.

"Ja, ja, op naar *The city that never sleeps!*"

Het was Jan Wind, Jean Mistral voor intimi. Kennelijk was hij door de spanning onze bestemming vergeten. Ik pakte m'n telefoon uit m'n binnenzak en keek onnodig nog eens op de QR-code van de bestemming.

"Voor de duidelijkheid: we gaan niet naar New York hè?"

Jean Mistral haalde z'n schouders op.

"Ja dus?"

Eigenlijk had ik Jean in z'n gezicht willen wrijven dat ie toch eens z'n repertoire zou moeten nagaan, maar de kans was dan ook groot dat ie in gezang zou uitbarsten en om dat te voorkomen zei ik alleen:

"Las Vegas dus, ook wel *Sin City* genoemd."

De superster, oh nee, de *zelfbenoemde* superster knikte.

"Hoef je mij niet uit te leggen hoor, ik ken m'n eigenheimers..."

Gelukkig had ik geleerd om heel snel tot tien te tellen, er niet op in te gaan en stiekem spaarde ik daar heel veel energie mee uit.

De rij verliep best vlot. Nog maar één echtpaar en wij waren aan de beurt.

Ik pakte vast m'n paspoort en opende het digitale ESTA-formulier dat je sinds de aanslagen van 11 september 2001 nodig had om de Verenigde Staten binnen te komen. M'n medewachtenden vonden dat ook een goed idee, behalve Jean Mistral. Ik wees naar hem en keek naar de rest van de goegemeente.

"Zou je je paspoort niet eens pakken?"

Jean deed net alsof ie me niet begreep.

"Paspoort? Denk je nou echt dat ik dat nog nodig heb? Iedereen kent me toch?"

Ik hoopte dat dit een grap was, maar bij hem kon je het nooit weten. En gelukkig, Jan Wind had toch nog enige zelfspot en pakte een klam geworden paspoort uit de achterzak van z'n glitterpak.

"Geintje!"

Nadat er door een soort Amerikaanse StaSi allerlei ontzettend moeilijke en logische vragen waren gesteld ("*Gaat u daar werken?*") en daarna een chagrijnige douanier die bromde dat alles goed was, kon ons gevolg zich opmaken voor de reis van ruim tien uur.

Tien uur in een vliegtuig. Gelukkig zonder een ongetwijfeld krijssende Bo, Richie en Ferro, want die werden de komende tijd in Nederland roti en bara's door Ronnie gevoerd, maar wel met Jean Mistral. Je kunt je afvragen welk geluid je beter zou kunnen verdragen. Omdat ik nog steeds in m'n rol van leraar zat, bleef ik aan het einde van de slurf en bij de ingang van het vliegtuig wachten tot iedereen die bij mij hoorde het toestel had betreden. Ik zag Anabel, Suus, Shirley, Luca en Rishma die als een roedel eendjes richting mij liepen. Maar ook een lid van de marechaussee dat aan kwam rennen en naar mij wees.

"Kent u Jan Johan Wind?"

Helaas wel, dacht ik en ik knikte.

"Nu meekomen alstublieft."

De diender rende terug en ik rende achter hem aan. Bij het douane-hok stond een mistroostige Jean Mistral.

"Ik mag niet mee."

Ik keek naar de douaneambtenaar die mij verveeld aankeek.

"Ja, als hij geen ticket én geen ESTA-formulier heeft, dan houdt het voor ons een beetje op."

Ik pakte Jean Mistral bij z'n arm.

"Waar op je telefoon heb je je tickets staan?"

"Hoezo, waar op m'n telefoon? Ik heb helemaal geen telefoon bij me."

Als een emoji van WhatsApp deed ik m'n handen voor m'n gezicht.

"Oké en waarom niet als ik vragen mag?"

Jean Mistral deed ik alsof ik de domste vraag ooit stelde.

"Jongen, ze hebben daar toch een heel ander systeem. Die telefoon werkt daar toch helemaal niet?"

Ik besloot deze opmerking over de virtuele schutting te gooien.

"Maar je hebt dus helemaal geen tickets?"

Jean spreidde z'n armen.

"Ik had een reis geboekt. Daarna heb ik de computer afgesloten, maar ik heb helemaal nooit geen tickets ontvangen."

"Nooit geen?"

"Ja, je krijgt toch altijd zo'n boekje?"

Ik wist niet of ik nu moest huilen, dus daarom besloot ik keihard te lachen.

"Jezus Jan, in welke tijd leef jij? Overigens, stel dat we naar New York waren gegaan... Je weet dat de *Twin Towers* inmiddels al bijna vijftientwintig jaar weg zijn hè?"

Jean Mistral keek chagrijnig.

"Kerel, ik ben niet helemaal achterlijk..."

Daar had ik een andere mening over.

"Waarom ben je toch gekomen als je helemaal geen tickets hebt?"

De 'zanger' haalde z'n schouders op.

"Alles zou geregeld zijn. Volgens die man die dat optreden geregeld had hoefde ik verder geen bagage te nemen, maar alleen m'n paspoort..."

"En wie is die man?"

Jean Mistral richtte zich op.

"Hij schijnt een hele grote te zijn, werkt alleen met de beste *crooners* van de wereld. Dus ik snap wel dat ie bij mij terecht is gekomen..."